

Sygnatura akt VI Ka 965/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 marca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Schoenborn

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Jolanty Mandziej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r.

sprawy **A. R. (1)** ur. (...) w G.

syna K. i I.

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk przy zast. art. 12 kk, art. 279§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 278§1 kk, art. 279§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 278§1 kk, art. 279§1 kk i art. 13§2 kk w zw. z art. 279§1 kk przy zast. art. 12 kk, art. 18§2 kk w zw. z art. 288§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 22 lipca 2014 r. sygnatura akt IX K 1512/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w zakresie przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 czynu ciągłego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk przy zast. art. 12 kk ustala, iż usiłowania kradzieży z włamaniem do samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) dopuścił się on na szkodę B. T. (1) (T.) i M. T. (1) (T.), zaś usiłowanie kradzieży z włamaniem na szkodę D. C. dotyczy samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...),

- w zakresie przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 czynu ciągłego z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk przy zast. art. 12 kk ustala, że kradzieży z włamaniem do zbiornika paliwa samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) dopuścił się on na szkodę T. B. (1) (B.),

-w punkcie 2 przypisane oskarżonemu usiłowanie kradzieży z włamaniem do baru(...) kwalifikuje jako przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i ustalając, że popełnione zostało wraz z czynami przypisanymi oskarżonemu w punkcie 1 w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, za tak opisany ciąg przestępcstw na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na

mocy art. 33 § 2 kk wymierza mu karę grzywny w ilości 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych),

-w punkcie 2 ustalając, że przypisanych oskarżonemu czynów popełnionych na szkodę (...) S.A w K. oraz (...) dopuścił się on w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, za tak opisany ciąg przestępstw na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 91 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 kk wymierza mu karę grzywny w ilości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych),

- uchyla punkt 5 i na mocy art. 91 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego, w punktach 3 i 4 oraz powyżej kary pozbawienia wolności, w punkcie 3 oraz powyżej kary grzywny i jako kary łączne wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych),

- uchyla punkt 6 i na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej powyżej okresy jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, w dniach 4 i 5.11.2011r, 18 i 19.12.2011r, 8 i 9.01.2012r, 14 i 15.01.2012r oraz okres od dnia 7.02.2012r. do dnia 24.04.2012r,

- w punkcie 7 wskazuje jako beneficjentów obowiązku naprawienia szkody, B. T. (1) (T.) i M. T. (1) (T.) w zakresie kwoty 50 zł (pięćdziesiąt złotych) oraz T. B. (1) (B.) w zakresie kwoty 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych),

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3.zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 965/14

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 17 marca 2015r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 22 lipca 2014r., w sprawie o sygn. IX K 1512/12, uznał oskarżonego **A. R. (1)** w pkt 1 za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

a) wspólnie i porozumieniu z A. M., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w nocy z 3 na 4 listopada 2011 r. w G. przy ul. (...), usiłował:

- dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), poprzez wyłamanie korka wlewu paliwa, skąd usiłował zabrać w celu przywłaszczenia paliwo, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu nadającego się wywołania zamierzonego skutku, czym spowodował straty w kwocie 50 złotych na szkodę B. T. (2) i M. T. (2),

- dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), poprzez uszkodzenie korka wlewu paliwa, skąd usiłował zabrać w celu przywłaszczenia paliwo, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu nadającego się wywołania zamierzonego skutku, czym spowodował straty w kwocie 100 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o.,

- dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), poprzez uszkodzenie korka wlewu paliwa, skąd usiłował zabrać w celu przywłaszczenia paliwo, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotu nadającego się wywołania zamierzonego skutku, czym działał na szkodę D. C.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

b) wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w nocy z 13 na 14 stycznia 2012 roku w G. przy ul. (...), dokonał włamania do garażu poprzez wyważenie drzwi garażu, skąd zabrał w celu przywłaszczenia następujące rzeczy: skuter marki R. o nr rej. (...) o wartości 1500 złotych, 4 sztuki kół - alufelg z oponami 13 calowymi o łącznej wartości 1500 złotych, polerkę do lakieru o wartości 100 złotych, CB Radio o wartości 250 złotych, rękawiczki skórzane koloru brązowego o wartości 20 złotych, szlifierkę elektryczną-kątową o wartości 30 złotych, wiertarkę udarową z napisem B. o wartości 60 złotych, klucze nasadowe w ilości 9 sztuk z grzechotką o łącznej wartości 50 złotych, niebieską skrzynkę narzędziową o wartości 10 złotych, szlifierkę stołową o wartości 250 złotych, piłę łańcuchowo-spalinową z napisem o wartości 400 złotych, kask motocyklowy o wartości 100 złotych, radio samochodowe marki K. o wartości 250 złotych, podkaszarkę elektryczną koloru zielonego o wartości 70 złotych; tj. mienia o łącznej wartości 4.590 złotych na szkodę W. T., tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk,

c) wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1) w nocy z 6 na 7 lutego 2012 roku w G. przy ul. (...), po uprzednim wyrwaniu kraty zabezpieczającej okno, a następnie wepchnięciu płyty zabezpieczającej wsad okienny, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do budynku Sali gimnastycznej (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie, powodując straty spowodowane uszkodzeniem kraty i okna o wartości 5.161,08 złotych na szkodę Gminy G., tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,

d) w nocy z 3 na 4 lutego 2012 roku w G. przy ul. (...), dokonał włamania do piwnicy przynależnej do mieszkania nr (...) poprzez wyłamanie kłódki zabezpieczającej o wartości 5 złotych, z wnętrza której dokonał kradzieży narzędzi w postaci szlifierki kątowej- tarczowej do cięcia w obudowie koloru zielonego o wartości 50 zł., szlifierki stołowej na kamienie szlifierskie o wartości 50 zł., wiertarki o wartości 40 zł., dwóch wyrzynarek ręcznych o łącznej wartości 70 zł., piły tarczowej do cięcia kafelek o wartości 100 zł., skrzynki plastikowej koloru czarnego z narzędziami o wartości 25 zł., czym spowodował straty o łącznej wartości 340 złotych na szkodę E. H., tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk,

e) wspólnie i w porozumieniu z Ł. S. (1) i nieustalonym mężczyzną, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w nocy z 10 na 11 października 2011 roku w G.:

- dokonał włamania się do zbiornika paliwa samochodu marki M. o nr rej. (...) zaparkowanego przy ul. (...) w G., poprzez wyłamanie klapki wlewu paliwa, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia korek paliwa i 5 litrów benzyny, powodując straty o łącznej wartości 227,50 zł. na szkodę G. T.,

- dokonał kradzieży z włamaniem do zbiornika paliwa samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego przy ul. (...) poprzez wyłamanie klapki wlewu paliwa, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia korek wlewu paliwa i usiłował dokonać zaboru paliwa, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na blokadę w zbiorniku, powodując straty w wysokości 250 zł. na szkodę T. B. (2),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw, na mocy art. 279 § 1 kk i art. 33 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę 40 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Nadto Sąd Rejonowy uznał oskarżonego w pkt 2 za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

a) wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, w dniu 18 grudnia 2011 roku w G. przy ul. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu dostawczego marki P. (...) o nr rej. (...), poprzez wybite szyby kostką brukową, skąd następnie zabrał w celu przywłaszczenia panel radioodtwarzacza samochodowego marki S. (...) o wartości 100 zł., powodując jednocześnie szkody związane z wybiciem szyby oraz pokrzywieniem ramy drzwi, co spowodowało straty w wysokości 500 zł., powodując łącznie straty w wysokości 600 złotych na szkodę B. J., tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

b) wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, w dniu 18 grudnia 2011 roku w G. przy ul. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do lodówki z napojami, poprzez zerwanie zabezpieczenia i wybite szyby w drzwiach lodówki, skąd dokonał zaboru bliżej nieoznaczonej ilości napojów o nieustalonej wartości, działając na szkodę (...) S.A. w K. i powodując jednocześnie szkody związane ze zniszczeniem osłony i szyby lodówki, co spowodowało straty w wysokości 650 zł. na szkodę (...), tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

c) wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim i innymi nieustalonymi osobami, w nocy z 23 na 24 grudnia 2011 roku w G. przy ul. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do baru (...) poprzez wybite dwóch szyb o wymiarze 80 cm na 200 cm, a także odgięcie kraty zabezpieczającej okno, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie, powodując jednocześnie szkodę związaną ze zniszczeniem szyb, co spowodowało straty w wysokości 400 zł. na szkodę E. L., tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw, na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę 30 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Sąd Rejonowy uznał także oskarżonego w pkt 3 za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

a) wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, w dniu 08 stycznia 2012 roku w G. przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia z niezabezpieczonego samochodu ciężarowego marki P. (...) o nr rej. (...) klimatyzator o wartości 800 zł., przewód elektryczny długości 30m. o wartości 450 zł. oraz karton z waflami do lodów wartości 50 zł., powodując łączne straty w wysokości 1.300 zł. na szkodę B. J., tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk,

b) wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1), w nocy z 6 na 7 lutego 2012 roku w G. przy ul. (...), po uprzednim oderwaniu linek piorunochronów z budynku kościoła (...) usiłował dokonać kradzieży piorunochronów oraz rynnę miedzianą, czym spowodował stratę o łącznej wartości 1.130,08 zł. na szkodę (...) w G., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk,

c) w nocy z 3 na 4 lutego 2012 roku w G. z klatki schodowej położonej przy ul. (...) dokonał kradzieży wózka dziecięcego marki J. o wartości 500 zł. na szkodę M. N., tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk,

d) w nocy z 5 na 6 lipca 2011 roku w G. przy ul. (...) z samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia po uprzednim wycięciu katalizator i rurę wydechową, powodując straty o łącznej wartości 10.650 zł. na szkodę (...) S.A., tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk,

i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw, na mocy art. 278 § 1 kk i art. 33 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę 30 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych.

W pkt 4 wyroku oskarżonego uznano za winnego tego, że w październiku 2011 roku w G., chcąc aby A. M. i D. G. (1) popełnili przestępstwo polegające na podpaleniu altanki położonej na terenie ogródków działkowych przy ul. (...), nakłonił ich do podpalenia w/w altanki, czym działał na szkodę W. S. (1), nadto przyjmując, że szkoda powstała w następstwie podpalenia altanki była nie mniejsza niż 5.000 zł., tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z

art. 288 § 1 kk i za ten czyn na mocy art. 19 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 91 § 2 kk Sąd połączył kary wymierzone w pkt 1, 2, 3 i 4 wyroku i wymierzył oskarżonemu jedną karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz jedną karę łączną grzywny 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 4 i 5 listopada 2011r., 18 i 19 grudnia 2011r., 8 i 9 stycznia 2012r. oraz okres od dnia 7 lutego 2012r. do dnia 24 kwietnia 2012r.

Na mocy art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami:

- poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych B. T. (2) i M. T. (2) kwoty 50 złotych solidarnie z A. M.,
- poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K. kwoty 100 złotych solidarnie z A. M.,
- poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) kwoty 650 złotych,
- poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Gminy G. kwoty 5.161,08 złotych solidarnie z D. G. (1),
- poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) w G. kwoty 1.130,08 złotych solidarnie z D. G. (1),
- częściowo poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego E. H. kwoty 150 złotych,
- poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego G. T. kwoty 227,50 złotych solidarnie z Ł. S. (1),
- poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. B. (2) kwoty 250 złotych solidarnie z Ł. S. (1),
- poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. S. (1) kwoty 5.000 złotych solidarnie z A. M. i D. G. (1).

Sąd Rejonowy ponadto zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu.

Od niniejszego wyroku apelację wywiedli obrońca oskarżonego oraz Prokurator Rejonowy.

Obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w części, a to co do pkt 1 - ppkt 2, ppkt 3 i 5, co do pkt 2 - ppkt 1-3, co do pkt 3 - ppkt 1-4 oraz pkt 4, zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, iż:

- a) oskarżony dopuścił się zarzucanych mu w pkt II, III, IV czynów, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że czynów tych dopuściła się inna osoba,
- b) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt V czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżony nie był w ogóle obecny w miejscu popełnienia czynu zabronionego,
- c) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt VI czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że przedmiotowego czynu dopuściła się inna osoba,
- d) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt VII czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżony nie dopuścił się przedmiotowego czynu,
- e) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt VIII czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że przedmiotowego czynu dopuściła się inna osoba,

f) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt IX czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że przedmiotowego czynu dopuściła się inna osoba,

g) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt XI czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że przedmiotowego czynu dopuściła się inna osoba,

h) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt XII czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że przedmiotowy czyn został popełniony przez dwóch innych sprawców bez jakiegokolwiek udziału czy też ingerencji oskarżonego,

i) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt XIII czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że przedmiotowego czynu dopuściła się inna osoba.

Nadto obrońca wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że oskarżony dopuścił się czynów określonych w pkt a) – i), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony nie dopuścił się przedmiotowych czynów.

Stawiając takie zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów określonych w pkt a) – i) powyżej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator, zaskarżając powyższy wyrok na korzyść oskarżonego w zakresie kwalifikacji prawnej czwartego z zarzucanych oskarżonemu czynów, objętego ciągiem przestępstw przypisanych mu w drugim punkcie zaskarżonego orzeczenia, zarzucił mu obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 288 § 1 kk, poprzez wskazanie w zaskarżonym wyroku art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk jako kwalifikacji prawnej czwartego z zarzucanych oskarżonemu czynów, objętego ciągiem przestępstw przypisanych mu w drugim punkcie zaskarżonego wyroku, polegającego na zaistniałym w nocy z 23/24 grudnia 2011r. w G. usiłowaniu dokonania przez oskarżonego z innymi osobami kradzieży z włamaniem do (...), w trakcie którego to zdarzenia zniszczono szyby o wartości 400 złotych, w sytuacji gdy z uwagi na wysokość powstałej szkody czyn ten nie stanowi przestępstwa z art. 288 § 1 kk.

W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie, iż czwarty z zarzucanych oskarżonemu czynów, objęty ciągiem przestępstw przypisanych mu w drugim punkcie zaskarżonego wyroku, stanowi przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie postulowanej zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu przestępstwa usiłowania kradzieży z włamaniem do baru (...) poprzez przyjęcie kwalifikacji tego przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 i ustalenie, że zostało ono popełnione wraz z czynami przypisanymi oskarżonemu w pkt 1 w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, co w konsekwencji spowodowało przyjęcie w pkt 1 i w 2 orzeczenia odmiennych konstrukcji ciągów przestępstw i wymierzenie za nie ponownie kar, natomiast apelacja obrońcy oskarżonego okazała się w całości bezzasadna. Jako, że druga z apelacji była dalej idąca, zostanie omówiona w pierwszej kolejności.

W związku z podniesionym przez tę apelację zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzutem naruszenia art. 7 kpk, celowym wydaje się poczynienie na wstępie kilku uwag o charakterze ogólnym, które stanowią z kolei będą punkt wyjścia do dalszych rozważań uzasadnienia.

Po pierwsze błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który, jak słusznie pisze T. G.: „wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic

swobodnej oceny dowodów (błąd „dowolności”). Może on więc być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.” (zob. Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Zakamycze 2003, Wyd. III, Komentarz do art. 438 kpk, Lex Omega).

Niewątpliwie treść apelacji obrońcy oskarżonego wskazuje, że skarżący wiąże podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów (tzw. „błąd dowolności”). W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut o tym charakterze jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu (zob. wyrok SN z dnia 24 III 1975r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84). Tak więc powyższy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych ściśle powiązany jest z podniesionym przez obrońcę zarzutem naruszenia prawa procesowego w postaci art. 7 kpk.

W tym kontekście rozważań, poprzedzających bezpośrednią ocenę czynności poznawczych Sądu Rejonowego i uwzględniającą reguły postępowania kontrolnego przeprowadzanego przez Sąd II instancji, warto bez wątpienia przypomnieć od lat utrwalone w tym przedmiocie i akceptowane zarówno w doktrynie, jak też w orzecznictwie sądowym poglądy. Zgodnie z ich ideowymi założeniami, ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 kpk, pominał istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno - odwoławczej. Zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny zatem tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że Sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a tym samym dokona oceny dowolnej, a nie oceny swobodnej, spełniającej dyrektywy wskazanej wyżej zasady procesowej. Natomiast ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, a w konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez Sąd merytoryczny ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia Sądu.

Niewątpliwie odniesienie się do zarzutu naruszenia wskazanego wyżej przepisu procesowego wymaga poddania całościowej ocenie przebiegu postępowania w toku rozprawy głównej, w tym oceny kompletności zgromadzenia materiału dowodowego oraz prawidłowości jego analizy i wniosków formułowanych przez Sąd a quo. Takiej też ocenie w związku z powyższym zarzutem skargi apelacyjnej Sąd odwoławczy poddał przebieg i wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku rozprawy głównej, tylko w niewielkim stopniu dokonując zmiany wyroku Sądu Rejonowego, co jednak zostanie omówione w innym miejscu uzasadnienia poniżej. Trzeba zatem podkreślić, że pozostałe ustalenia Sądu orzekającego, poza dokonaną zmianą, okazały się w pełni prawidłowe i trafne.

Celem apelacji obrońcy oskarżonego było wykazanie, że ustalenia Sądu I instancji co do jego sprawstwa i winy odnośnie jedenastu przypisanych mu czynów są sprzeczne z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a co więcej, prowadzą do wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanych mu przestępstw. Treść tego środka odwoławczego stanowi w istocie polemikę z ustaleniami Sądu merytorycznego, próbę zastąpienia ich własną odmienną oceną materiału dowodowego bez wykazania jednak, jakich to uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się ów Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Skarżący podnosi w uzasadnieniu apelacji, iż część czynów przypisanych oskarżonemu została popełniona de facto przez inną osobę, oskarżony zaś albo nie brał udziału w tych przestępstwach (nie podejmował żadnych działań) albo też w ogóle nie znajdował się w miejscu ich popełniania. Taka argumentacja nie może podważyć jednak skutecznie ustaleń Sądu I instancji, opartych na rzetelnej, a przez to i trafnej ocenie całego materiału dowodowego. Trzeba wszak stwierdzić, że Sąd orzekający istotnie oparł swoje ustalenia w większości na wyjaśnieniach samego oskarżonego, który – co wymaga podkreślenia - w znacznej mierze przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów na etapie postępowania przygotowawczego, na

zeznaniach pokrzywdzonych oraz przypadkowych, bezstronnych świadków, w końcu na zeznaniach (wyjaśnieniach) współsprawców oraz korespondującej z nimi w całości obszernej, zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie sposób w oparciu o tak zgromadzony materiał dowodowy uznać, że przestępstw określonych w pkt II, III i IV aktu oskarżenia dopuścił się jedynie wówczas nieletni D. K. (1), oskarżony natomiast w czynach tych nie brał w ogóle udziału i swoim zachowaniem nie wypełnił przesłanek warunkujących przypisanie mu ich. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (tak m. in. wyrok SN z dnia 24 V 1976r., Rw 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117, wyrok SN z dnia 19 VI 1978r., I KR 120/78, OSNKW 1978, nr 10, poz. 110). Jako współsprawcę można potraktować zatem także tego, kto swoim zachowaniem wnosi istotny wkład w realizację przestępstwa, a więc gdy przypadająca mu rola jest bardzo znacząca dla powodzenia całego przestępczego przedsięwzięcia, a nawet warunkująca jego skuteczność, przy czym współdziałający musi postrzegać go – z punktu widzenia powierzonego mu zadania – jako „pełnoprawnego” współsprawcę przestępstwa. Z istoty współsprawstwa (art. 18 § 1 kk) wynika jednak, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego przestępstwa, a więc także i w tej części, w której znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego (innych) współsprawcy (współsprawców) – tak postanowienie SN z dnia 1 III 2005r., III KK 249/04, OSNKW 2005/7-8/63, Wokanda 2005/12/19.

Gdy idzie zatem o przestępstwo kradzieży z włamaniem do samochodu dostawczego marki P. (...) w nocy 18 grudnia 2011r. (czyn II), nie ulega wątpliwości, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z nieletnim D. K. (1) dopuścił się tego czynu, będąc zatrzymanym przez funkcjonariuszy policji tuż przy zaparkowanym pojeździe. Jest prawdą, że wybicia szyby w pojeździe przy pomocy zabezpieczonej później kostki brukowej dokonał współsprawca, przy którym następnie ujawniono panel radiowy, to jednak wcale nie oznacza, jak sugeruje skarżący, że oskarżony z nim wcale nie współdziałał. Przypomnieć trzeba bowiem, że sam oskarżony złożył wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznawał się do winy, podkreślał swój stan nietrzeźwości, fakt nadjechania radiowozu w momencie gdy obaj znajdowali się wewnątrz samochodu, a także i to, że do tego pojazdu po niedługim czasie jeszcze powrócili, gdy ten był już niezabezpieczony. Nie jest zatem wiarygodne jego późniejsze tłumaczenie przed Sądem, iż wszystko robił K., a on jedynie w tym czasie spożywał piwo za śmietnikiem. Relacja oskarżonego, na której opierał się Sąd meriti przypisując mu sprawstwo, koresponduwała z zeznaniami D. K. (1), który potwierdził wspólne włamanie do samochodu, jak również z załączoną dokumentacją.

Myli się także skarżący, gdy wywodzi, że kradzieży z włamaniem do lodówki i zaboru napojów (czyn III) dokonał jedynie nieletni. Wszak zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań D. K. (1) wynika, że obaj sprawcy tej samej nocy, tuż przed włamaniem do P. i ich zatrzymaniem, dopuścili się wspólnie tego czynu. I tu D. K. (1) najpierw pokonał zabezpieczenie drzwi lodówki wybijając następnie szybę, po czym już razem dokonali zaboru butelek (...)w nieustalonej ilości (jak wynika z relacji oskarżonego nieśli w rękach około 20 sztuk). Oskarżony sam przyznawał, że działali we dwójkę, nie protestował zatem w żaden sposób gdy kolega pokonywał blokadę lodówki, wcześniej uprzedzony przez niego o takowym zamiarze, a wręcz przeciwnie – dołączył do niego zabierając około 20 sztuk napoju; rozbieżności w relacjach obu sprawców dotyczyły jedynie tego, co z tym zagarniętym mieniem następnie zrobili,

oskarżony bowiem początkowo relacjonował, że napoje porozdawali, by później stwierdzić, iż to D. po zaborze butelek zostawił je chyba na boisku, K. zaś tłumaczył, że butelki te chyba zanieśli do domu.

Niezrozumiałym jest w ogóle zarzut obrońcy oskarżonego, gdy podkreśla brak jakiegokolwiek udziału oskarżonego w kradzieży z włamaniem do (...) (czyn IV), odnośnie bowiem tego przestępstwa wyczerpujące wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego złożył właśnie oskarżony, nie kwestionując w żaden sposób swojego w nim udziału, nie tylko przyznając się do czynu, ale wręcz wskazując na siebie jako na pomysłodawcę tego włamania celem zaboru z lokalu alkoholu i papierosów. Jak podkreślał, sam, z racji sąsiedztwa, był doskonale zorientowany w sposobie zabezpieczenia tego lokalu, którego właściciele nawet zyskaliby na włamaniu z ubezpieczalni, i tylko ze względu na hałas stłuczonego szkła byli zmuszeni stamtąd uciekać. Wskazać należy zatem, że od początku w tej relacji oskarżony był konsekwentny i rzeczowy, wskazując na pełnioną przez siebie oraz D. K. rolę, a także obecność dwóch innych jeszcze nieustalonych osób, odwołując jedynie swe wcześniejsze relacje dot. włamania do baru w nocy 5 grudnia 2011r.

Zważywszy na powyższe uwagi, nie sposób zatem zgodzić się z obrońcą gdy wywodzi brak współdziałania oskarżonego z D. K. (1) w popełnieniu w/w przestępstw. Wszak oskarżony, na co wskazuje zebrany materiał dowodowy, nie tylko był obecny przy dokonywaniu tych czynów przez kolegę, ale pełnił także w dokonaniu tych przestępstw każdorazowo określoną rolę, niezbędną (jak w przypadku próby włamania do lokalu, którego to czynu był pomysłodawcą i inicjatorem), bądź też co najmniej użyteczną (jak w przypadku czynu kradzieży z włamaniem do samochodu i lodówki). W niniejszej sprawie zatem nie powinno budzić wątpliwości, że oskarżony każdorazowo, wchodząc do P., zabierając napoje i usiłując dokonać włamania do baru, zawarł z nieletnim kolegą porozumienie, którego treścią było dokonanie wspólnie zaboru rzeczy znajdujących się w pojeździe, lodówce i w lokalu. Słusznie zatem Sąd orzekający nie dał wiary oskarżonemu gdy ten tłumaczył na rozprawie powody swojego zachowania i odwołania wcześniejszych relacji, przerzucając winę w całości na D. K. (1) i powołując się na sytuację rodzinną w jakiej się znalazł.

Nie dostrzega skarżący odnośnie czynu V, że oskarżony w toku całego postępowania przygotowawczego do tego czynu przyznawał się, składając obszernie wyjaśnienia. Relacjonował zatem przebieg tego zdarzenia, podkreślając, że nieco wcześniej już dokonali wspólnie z D. K. włamania do tego pojazdu, zaś w nocy 8 stycznia 2012r. zdecydowali się wynieść określone przedmioty z tego samochodu by zrobić na złość jego właścicielowi. Co do pełnionej roli przez oskarżonego w czasie tego zajścia, a także jego motywacji, nie może być wątpliwości w obliczu zeznań bezstronnego i naoczego świadka owego zdarzenia G. G., opisującego podejmowane przez dwóch sprawców, w tym znanego mu z widzenia A., nerwowe działania polegające na wynoszeniu z P. przedmiotów, zanim nadjechał wezwany przez niego radiowóz. Ta relacja koresponduje zatem z wyjaśnieniami oskarżonego oraz z zeznaniami B. J.. W świetle zeznań G. G. nie ulega też wątpliwości, iż celem obu mężczyzn był zabór wynoszonych rzeczy z pojazdu, nie zaś jedynie ich przeniesienie na złość właścicielowi pojazdu czy dla żartu za garaż, sprawcy bowiem pod osłoną nocy, współdziałając ze sobą, zabierali z niezabezpieczonego samochodu poszczególne przedmioty, przenosząc je w ustronne miejsce aż do czasu spłoszenia ich przez nadjeżdżający radiowóz, a następnie zatrzymania.

Niewiarygodne zatem i nie przystające do powyższych dowodów są wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy, które z kolei przytacza skarżący w apelacji. Oskarżony, zrzucając niejako winę w całości na kolegę i myląc obie wizyty w pojeździe, przed Sądem po raz pierwszy twierdzi, że nie było go tam podczas drugiego zdarzenia, co jednak nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym, w tym także i w protokole zatrzymania jego osoby tej nocy o godz. 2.45 w związku z podejrzeniem dokonania tej kradzieży.

Podobnie gdy chodzi o czyn zarzucany oskarżonemu w pkt VI aktu oskarżenia, obrońca przywołuje w apelacji jedynie pierwszą relację oskarżonego z przebiegu zdarzenia, kiedy to faktycznie, nie przyznając się do czynu, twierdził on, że w trakcie imprezy, po spożyciu alkoholu, zasnął i nigdzie nie wychodził aż do czasu przyjazdu Policji. Nie zauważa już jednak skarżący, że w kolejnych wyjaśnieniach oskarżony rysuje już zgoła odmienny przebieg imprezy w domu P. i K. Z., przyznając się do tego, że wspólnie z P. Z. (1), po uprzednim wyważeniu drzwi garażu należącego do W. T., wynieśli stamtąd, przerzucając na teren posesji Z., określone przedmioty, umieszczając je następnie wewnątrz domu kolegi. Współdziałania oskarżonego dowodzi relacja nie tylko współsprawcy P. Z., ale także i sióstr S. i J. B., które nie dość, że najpierw miały słyszeć jak obaj sprawcy umawiają się na „zarobienie kasy” i pójście do sąsiadów, to

następnie potwierdziły ich wyjście z domu i przynoszenie rzeczy takich jak skuter, kask, rękawiczki i inne, podkreślając w tym także rolę samego oskarżonego, który z racji gipsu na ręce miał jedynie pomagać przy przenoszeniu rzeczy lekkich. Uwzględniając zbieżne i spójne zeznania w/w świadków nie sposób dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego gdy tłumaczy, iż czynu tego wspólnie z P. Z. dopuścił się jedynie na złość jego sąsiadowi, dla kawału i zabawy w piątek 13-go, gdyż ten ciągle „czepiał się” P., relacje bowiem obu siostr wskazyują na wcześniej umówione wyjście obu mężczyzn „na zarobienie kasy” w drodze kradzieży.

Dalej obrońca kwestionuje przypisanie winy oskarżonemu odnośnie czynów zarzucanych mu w pkt VII i VIII aktu oskarżenia, wskazując, iż na terenie (...) co prawda oskarżony był, nie podejmował jednak żadnych działań mających na celu popełnienie przestępstwa włamania, zaś stojąc z boku z kolegą na terenie kościoła nie brał udziału w usiłowaniu kradzieży elementów miedzianych, nie wiedział też, co miało być przedmiotem owej kradzieży.

Trzeba zatem na wstępie wskazać, że oskarżony istotnie w toku postępowania, zasadniczo nie przyznając się do popełnienia obu czynów, składał rozbieżne wyjaśnienia.

Odnośnie usiłowania dokonania kradzieży piorunochronów oraz rynny miedzianej, zamontowanych na kościele, w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznawał, że na terenie parafii był z kolegą, który coś ciął nożycami w czasie gdy ksiądz z okna zaczął im zwracać uwagę. Wbrew twierdzeniom skarżącego, potwierdził on zamiar zaboru przez nich miedzianej rynny w celu dalszej jej sprzedaży w skupie złomu i uzyskania pieniędzy („bo dziewczynie obiecałem, że pójdę do pracy”), kwestionując jedynie zamiar zaboru piorunochronu. Z relacji oskarżonego wynika nadto, że w czasie gdy kolega D. G. (1) rozmawiał z księdzem, on zabrał spod muru plecak z nożycami i uciekł w kierunku pobliskiej szkoły. Zważywszy na takie wyjaśnienia samego oskarżonego, trudno zgodzić się z obrońcą, gdy wywodzi, że oskarżony nie posiadał żadnych informacji odnośnie planowanej kradzieży, a tym bardziej tego, co miało lupem sprawców paść. Trzeba podkreślić, że dla przypisania oskarżonemu sprawstwa usiłowania dokonania kradzieży doniosłe znaczenie miały zeznania proboszcza tamtejszej parafii P. Ś., który potrafił dokładnie opisać na czym polegała współpraca obu młodych mężczyzn, niedługo potem zatrzymanych przez policjantów, wskazując na ich role w popełnieniu przestępstwa. Świadek ten także z całą pewnością, wbrew twierdzeniom oskarżonego, wskazał nie tylko na fakt uszkodzenia rynien żeliwno – miedzianych, ale także i miedzianych piorunochronów poprzez odcięcie ich od umocowań, co bezspornie potwierdza dołączona dokumentacja w postaci opracowanego kosztorysu wymiany zdemastowanych zwodów.

Inaczej przedstawia się natomiast kwestia wiarygodności drugiego ze sprawców tego przestępstwa D. G. (1), zauważalna jest bowiem w toku całego procesu u niego nieudolna i niekonsekwentna próba uchronienia A. R. (1) przed odpowiedzialnością, gdy chodzi tak o ten czyn, jak i inne, popełnione wspólnie i w porozumieniu z D. G.. Trzeba zatem wskazać, że sprawca ten odnośnie czynu wyrządzonego na szkodę parafii, tylko w jednych swych wyjaśnieniach, złożonych w trakcie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, potwierdził udział w czynie oskarżonego A. R. (1), w pozostałych zaś relacjach (wyjaśnieniach, zeznaniach) wspominając jedynie o nieustalonym bliżej koledze czy też Ł., z którym miał kiedyś pracować. Jego wyjaśnienia odnośnie rozbieżności w podawaniu osoby współsprawcy są zupełnie nieprzekonujące, zwłaszcza gdy zważy się na relację oskarżonego A. R. w tym zakresie.

Podobnie zresztą przedstawia się sytuacja gdy idzie o wyjaśnienia (zeznania) D. G. (1) dotyczące podjętej próby włamania się do siłowni na terenie (...). Również i tu współsprawca utrzymywał, że był z bliżej nieznanym kolegą, a dopiero później, gdy odstąpili od wejścia do wnętrza szkoły z uwagi na huk po tym jak kopnięta przez niego dykta wpadła przez okno do środka, udał się do mieszkania babci A. R. (1), skąd już razem chcieli pójść na spotkanie z koleżankami. Trzeba zatem i tu podkreślić, iż zgromadzone dowody w sprawie nie pozostawiają wątpliwości, że po tym jak oskarżony z D. G. (1) uciekli z terenu kościoła, poszli wprost na teren pobliskiej szkoły, gdzie – wyrwijąc kratę zabezpieczającą okno budynku sali gimnastycznej i wpychając do środka płytę zabezpieczającą wsad okienny - usiłowali dostać się tam w celu kradzieży znajdujących się tam rzeczy. W oparciu o zeznania T. M., K. C. i R. W. nie sposób dać wiary pokrętnym i niestabilnym relacjom oskarżonego, wg których kratka zabezpieczająca okno w momencie ich przyjścia leżała już na ziemi, była ona bowiem – po zamontowaniu jej i przytwierdzeniu do muru budynku po uprzednim włamaniu w listopadzie 2011r. - w dniu przedmiotowego zdarzenia z całą pewnością osadzona

w oknie, zabezpieczając zastępczy wkład okienny z dykty, na co wprost wskazują zeznania woźnego tej placówki. Trzeba podkreślić także, wbrew twierdzeniom skarżącego, iż z wyjaśnień oskarżonego oraz D. G., złożonych na posiedzeniu przed Sądem, wynika, iż to oskarżony kopnął w dyktę, która wpadła do środka wywołując hałas, co zmusiło obu do ucieczki, następnie zaś, po zostawieniu plecaka z narzędziami pod domem babci A. R., zostali obaj zatrzymani na ulicy.

Nie sposób zatem na podstawie zgromadzonych dowodów w postaci zeznań świadków oraz dokumentów, w tym zwłaszcza protokołów oględzin miejsc obu zdarzeń, dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie braku jego orientacji co do celu działań obu mężczyzn, sposobu ich działania oraz podziału ról, trudno także mieć wątpliwości co do kwalifikacji czynu wyrządzonego na szkodę szkoły, przy uwzględnieniu choćby nawet ostatnich wyjaśnień oskarżonego, w których to opisywał w jaki sposób okno szkoły było zabezpieczone zanim została „w nerwach szarpnięta ręką i się oderwała”. Cel jaki przyświecał sprawcom zaś najbardziej oddaje relacja D. G., który wszak przyznał, że chciał zobaczyć co jest w środku pomieszczenia i co można by stamtąd wziąć.

Myli się również obrońca gdy podnosi, że kradzieży wózka dziecięcego (czyn IX) dokonała inna osoba; wypada jedynie wskazać, że do przestępstwa tego w sposób nie budzący wątpliwości oskarżony w toku postępowania przygotowawczego się przyznał, wózek ten został zabezpieczony w mieszkaniu jego babci, w którym wówczas także i on zamieszkiwał, a relacja sprawcy była jedynie niekonsekwentna co do tego, czy czynu tego dopuścił się sam, czy też z inną osobą. Nie było możliwe zatem danie wiary oskarżonemu, gdy na rozprawie enigmatycznie i ogólnikowo tłumaczył, że w miejscu kradzieży wózka w G. przy ul. (...) w ogóle nie był.

W obliczu samych wyjaśnień oskarżonego, w zestawieniu z wyjaśnieniami (zeznaniaми) Ł. S. (1) oraz pokrzywdzonych G. T. i T. B. (1) nie można zgodzić się także z obrońcą, gdy wywodzi brak sprawstwa oskarżonego co do czynu zarzucanego mu w pkt XI aktu oskarżenia.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym konsekwentnie przyznawał się do tego czynu opisując okoliczności jego popełnienia, a te były w sposób tożsamy wskazywane przez współsprawcę w osobie Ł. S. (1). Jak obaj wyjaśnili, paliwa potrzebowali po tym jak dokonali włamania do samochodu z odzieżą, wspólnie z trzecią nieustaloną osobą dokonali włamania do zbiornika paliwa samochodu marki M. oraz F. (...). W swoich relacjach obaj różnili się jedynie w opisie pełnionych przez siebie ról, wskazując na siebie jako osobę dokonującą wyłamania klapki wlewu paliwa i zaboru korka, czy paliwa bądź też jako na osobę stojącą na czatach, w żadnej mierze jednak nie kwestionując przypisywanego im zamiaru kradzieży z włamaniem w połączeniu z usiłowaniem nieudolnym tegoż czynu z uwagi na blokadę w zbiorniku paliwa drugiego z pojazdów. Mając na uwadze w/w relacje oskarżonego oraz Ł. S. (1) słusznie Sąd orzekający odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego przytaczanym przez obrońcę, nie sposób bowiem racjonalnie wytłumaczyć jako jedynie omyłkowego przyznania się do winy oskarżonego, który wszak na wcześniejszym etapie rzeczowo i dość szczegółowo wyjaśniał okoliczności zdarzeń z nocy z 10/11 listopada 2011r. w G. przy ul. (...), a następnie G..

Podobnie odnośnie przestępstwa kradzieży katalizatora i rury wydechowej, po uprzednim ich wycięciu z samochodu marki M. (...) (czyn XIII), nie dostrzeżeniu obrońca spójnych i rzeczowych relacji podejrzanego, a następnie świadka Ł. S. (1), który konsekwentnie wskazuje oskarżonego jako tę osobę, która po wycięciu katalizatora miała mu go dostarczyć w celu sprzedaży. Co prawda oskarżony w swojej relacji próbował przedstawić siebie w korzystniejszym świetle – jako tę osobę, która w czasie wycinania katalizatora przez S. miała stać na czujce, wyjaśnienia te jednak nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym, zważywszy na logiczne zeznania Ł. S. (1), w tym i w zakresie wskazanego przez niego miejsca popełnienia przestępstwa, sąsiadującego wówczas z jego miejscem zamieszkania. Trzeba podkreślić, że relacja tego świadka znajduje swe potwierdzenie w zeznaniach D. O. i M. W. oraz w załączonym nagraniu na płycie CD, z których to niezbitnie wynika, że dysponentem katalizatora był wyłącznie oskarżony, który usiłował rzecz tę sprzedać firmie (...). Nie przekonuje zatem w żadnej mierze tłumaczenie oskarżonego odnośnie popełnienia tego czynu pod przymusem, z uwagi na obawy przed Ł. S. (1), szefem grupy, któremu miało się nie odmawiać w realizacji jego pomysłów.

W końcu i sprawstwo czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 288 § 1 kk (czyn XII) zostało oskarżonemu udowodnione. Jest oczywistym dla Sądu odwoławczego, że ma rację skarżący podkreślając, iż oskarżony nie był obecny w miejscu popełnienia tegoż czynu przez A. M. i D. G. (1), jemu bowiem nie zarzucono zniszczenia (podpalenia) altanki należącej do W. S. (1), a nakłonienie dwóch w/w kolegów do dokonania takiego czynu zabronionego. Trafnie w oparciu o zebrany materiał dowodowy Sąd I instancji uznał, że oskarżony chciał aby obaj późniejsi sprawcy dokonali tego czynu, miał on bowiem konflikt z synem pokrzywdzonego, tj. z Ł. S. (1) na tle popełnianych przestępstw i prowadzonych postępowań karnych (S. „sprzedał na Policji” oskarżonego, „wymyślał na Policji”). Nie jest prawdą jednak to, na co błędnie powołuje się obrońca, by obaj sprawcy tegoż czynu w trakcie konfrontacji z oskarżonym zaprzeczyli przypisanemu zachowaniu oskarżonego. Na uwagę bowiem od początku zasługują konsekwentne, stabilne i obszernie wyjaśnienia (a później zeznania) współsprawcy owego podpalenia A. M., który - wskazując na konflikt A. R. z Ł. S. - potwierdzał prośby oskarżonego, kierowane do niego i D. G., o spalenie wskazanej im wcześniej altany, w której miał mieszkać Ł. S. (1). Co więcej - podkreślał on przed Sądem, będąc już prawomocnie skazanym za czyn z art. 288 § 1 kk, że oskarżony nie musiał szczególnie namawiać go do tego, on bowiem, z racji koleżeństwa, po prostu zgodził się na dokonanie podpalenia, gdy ten o to poprosił. Absurdalne natomiast wydają się być wyjaśnienia D. G. (1), który - także i w zakresie tego czynu chroniąc oskarżonego - opisuje okoliczności podpalenia altany, kiedy to będąc pod wpływem alkoholu, w towarzystwie (...) i nieznaney dziewczyny - był „na spalaniu altany”, czego jednak nie planowali, „jakoś samo to przyszło”, gdy bawili się ogniem, podpalając kartony i rzucając nimi po całej działce.

Niekwestionowane przez apelującego popełnienie przez oskarżonego czynów z pkt I i X aktu oskarżenia (usiłowanie dokonania kradzieży z włamaniem do samochodów oraz włamanie do piwnicy) jako bezsporne i udowodnione w obliczu zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień samego oskarżonego, współsprawcy oraz zeznań pokrzywdzonych i W. S. (2), nie wymaga głębszej analizy.

W tym stanie rzeczy chybiony jest także zarzut obrazy art. 7 kpk. Odnosząc się do ustaleń faktycznych i dowodów w oparciu o które Sąd Rejonowy czynił takowe, podkreślić trzeba, że Sąd odwoławczy w pełni akceptuje oceny, szczegółowo i wyczerpująco zaprezentowane w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Przede wszystkim zatem podstawą ustaleń w zakresie przypisania oskarżonemu A. R. (1) sprawstwa były same jego wyjaśnienia, w których od początku przyznawał się on do popełnienia większości czynów i składał wyjaśnienia, kwestionował zaś jedynie zasadniczo swoje sprawstwo odnośnie czynów usiłowania kradzieży na szkodę (...) w G., usiłowania kradzieży z włamaniem do budynku sali gimnastycznej szkoły oraz podżegania innych osób do podpalenia altany. Jego relacje z większości zdarzeń zdają się potwierdzać nie tylko współsprawcy, ale i świadkowie, w tym pokrzywdzeni przestępstwami, oraz obszerna dokumentacja, w zakresie zaś tych czynów, co do których nie przyznawał się on do winy, szereg innych wiarygodnych i omówionych wyżej dowodów potwierdza jego sprawstwo i winę, tworząc logiczną całość. Trzeba zatem stwierdzić, iż nie nasuwa żadnych zastrzeżeń dokonana przez Sąd meriti ocena zebranych w sprawie dowodów, w tym zwłaszcza wyjaśnień samego oskarżonego.

W tym stanie rzeczy należy skonstatować, iż w niniejszej sprawie nie może być mowy o naruszeniu art. 7 kpk, gdyż przekonanie Sądu merytorycznego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych (częściowo) zostało poprzedzone ujawnieniem i przeanalizowaniem wszystkich istotnych okoliczności, które miały dla tej kwestii znaczenie.

Reasumując, zaskarżone orzeczenie jest wolne od uchybień wskazanych we wniesionym środku odwoławczym przez obrońcę oskarżonego, właściwa jest także ocena prawna zachowań oskarżonego, wyrażająca się w zastosowanych prawidłowo przepisach ustawy. Rozważania prawne, jakie w tym względzie przeprowadził Sąd I instancji są w całości godne podzielenia, poza uchybieniem omówionym poniżej, a podkreślonym w apelacji oskarżyciela publicznego.

Z tych wszystkich względów nie sposób więc było zgodzić się z twierdzeniami apelującego obrońcy, które w istocie stanowiły jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i ocenami Sądu Rejonowego.

Ma rację natomiast w pełni Prokurator, gdy podnosi obrazę przepisu prawa materialnego w postaci art. 288 § 1 kk poprzez wskazanie w zaskarżonym wyroku art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 §

2 kk jako kwalifikacji prawnej IV z zarzucanych oskarżonemu czynów, objętego ciągiem przestępstw przypisanych mu w drugim punkcie zaskarżonego wyroku, a polegającego na zaistniałym w nocy z 23/24 grudnia 2011r. w G. usiłowaniu dokonania przez oskarżonego z innymi osobami kradzieży z włamaniem do (...), w trakcie którego to zdarzenia zniszczono szyby o wartości 400 złotych, w sytuacji gdy z uwagi na wysokość powstałej szkody czyn ten nie stanowi przestępstwa z art. 288 § 1 kk.

Rzecz mianowicie w tym, że przypisany oskarżonemu czyn, polegający na usiłowaniu dokonania kradzieży z włamaniem i uszkodzenia mienia na szkodę E. L. dotyczył zniszczonego mienia, którego wartość wynosiła 400 złotych, a zatem nie przekraczała ¼ minimalnego wynagrodzenia. Na skutek nowelizacji Kodeksu wykroczeń, dokonanej ustawą z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013r.), obowiązującej od dnia 9 listopada 2013r., zniszczenie takiego mienia stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 kw. Stosownie do treści art. 4 § 1 kk, stanowiącego, iż jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy, Sąd odwoławczy miał obowiązek zastosować przepisy obecnie obowiązującej ustawy jako względniejsze dla oskarżonego. W konsekwencji należało uznać, iż w pkt 2 czyn przypisany oskarżonemu, a polegający na usiłowaniu kradzieży z włamaniem do baru (...) stanowi przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, co z kolei spowodowało konieczność wyznaczenia nowych ciągów przestępstw w pkt 1 i 2 orzeczenia.

Sąd Okręgowy, wobec konieczności dokonania w/w zmiany, w pkt 2 przypisane oskarżonemu usiłowanie kradzieży z włamaniem do baru (...) zakwalifikował jako przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i ustalając, że popełnione zostało ono wraz z czynami przypisanymi oskarżonemu w pkt 1 w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, za tak opisany ciąg przestępstw na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. W pkt 2 natomiast ustalając, że przypisanych oskarżonemu dwóch czynów, popełnionych na szkodę B. J. oraz (...) S.A. w K. i (...), dopuścił się on w krótkich odstępach czasu w podobny sposób, za tak opisany ciąg przestępstw na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Trzeba stwierdzić, że kary te, w wysokości tożsamej jak te wymierzone przez Sąd Rejonowy, a także kary wymierzone w pkt 3 za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk oraz w pkt 4 za czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 288 § 1 kk są karami współmiernymi do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kary wymierzone oskarżonemu, pomimo wprowadzonej modyfikacji w zakresie konstrukcji ciągów przestępstw, w sposób należyty spełniają swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania.

Wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, a dotyczące okoliczności popełnienia czynów, ich wielości, pełnionej roli przez oskarżonego w inkryminowanych zdarzeniach, jego młodego wieku oraz w przeważającej mierze przyznania się do winy i złożenia wyczerpujących wyjaśnień, zostały szczegółowo przeanalizowane przez Sąd orzekający, który trafnie uznał, iż orzeczone kary są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, a nadto spełnią swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Sąd meriti prawidłowo ustalił, że stopień społecznej szkodliwości czynów jest znaczny, czemu dał czytelny wyraz w rozważaniach zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Oskarżony, działając samodzielnie bądź też wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, swoimi zachowaniami godził w mienie, nadto działając z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, gdyż jego motywacją było osiągnięcie stosunkowo łatwej i szybkiej korzyści majątkowej. Nie sposób zwłaszcza nie zauważyć, iż oskarżony na przestrzeni kilku miesięcy dopuścił się szeregu czynów zabronionych, nie będąc jeszcze z racji młodego wieku karany, a więc rozpoczynając dopiero co swoją niechlubną działalność, czego dowodem są kilkakrotne

następcze skazania w latach 2013 – 2014 w większości za przestępstwa przeciwko mieniu, ale także i przeciwko życiu i zdrowiu człowieka, wolności, wymiarowi sprawiedliwości czy bezpieczeństwu w komunikacji. Absolutnie nie może tu być żadnym usprawiedliwieniem niedojrzała postawa oskarżonego, który częściowo tłumaczył swe postępowaniem brakiem stałego zatrudnienia i koniecznością utrzymania konkubiny, czy później dziecka, jest on bowiem osobą młodą, zdrową, a więc zdolną do pracy, a decydującym czynnikiem motywacyjnym oskarżonego był po prostu brak zajęć i chęć szybkiego zarobku.

Zgodnie z treścią art. 18 § 1 kk współsprawstwo nie musi polegać na wspólnym dokonaniu wszystkich czynności wykonawczych, ale wystarczy, że współsprawca wnosi istotny wkład w realizację przestępnego czynu (animus auctoris). Takie też stanowisko zajął Sąd Najwyższy, stwierdzając w jednym ze swoich orzeczeń (OSNPG 1980, z. 1, poz. 1), „iż współsprawcą jest zarówno ten, kto realizuje, współdziałając z drugą osobą, samodzielnie część znamion czasownikowych czynu zabronionego, jak i ten, kto wprawdzie w wyniku podziału ról nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnionego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu”.

Nie może być zatem w przedstawionych okolicznościach kwestionowane, że stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw był wysoki. Sąd Rejonowy wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary wziął pod wnikliwą uwagę, o czym świadczą wywody zawarte w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku. Uwzględnił więc także, choć w niewielkiej mierze, okoliczności łagodzące w postaci przyznania się do winy i złożenie szczerych wyjaśnień w pewnym zakresie. W ocenie Sądu kary wymierzone oskarżonemu za przypisane mu czyny są karami, których wymiar nieznacznie przekracza dolną granicę ustawowego zagrożenia, uwzględnia wysoki stopień zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, nadto odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 4 uwzględnia niezwykle niskie pobudki działania sprawcy, który kierował się zemstą i chęcią jak największego dokuczenia koledze.

Sąd odwoławczy, zważywszy na orzeczenie reformatoryjne, uchylił pkt 5 zaskarżonego wyroku i w oparciu o przepis art. 91 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego w pkt 3 i 4 wyroku oraz w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego kary pozbawienia wolności, w pkt 3 wyroku oraz w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego kary grzywny, wymierzając kary łączne 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w ilości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Orzekając o karze łącznej słusznie Sąd Rejonowy miał na względzie związek przedmiotowy, jak i podmiotowy pomiędzy popełnionymi przez oskarżonego przestępstwami. Czyny przypisane oskarżonemu popełnione zostały na przestrzeni kilku miesięcy, na szkodę różnych pokrzywdzonych, z całą pewnością nie były objęte jednym planem działania, choć wszystkie godziły w mienie, co słusznie jednak nie uprawniało Sądu Rejonowego do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zasadnie też przyjął ten Sąd, że nie można wobec oskarżonego przyjąć pozytywnej prognozy co do jego zgodnego z prawem zachowania w przyszłości. Oskarżony jest wprawdzie osobą młodą, jest już jednak osobą wielokrotnie karaną za popełnienie przestępstw, jak wskazuje zaś niniejsze postępowanie – z niezwykłą łatwością wchodzi on ponownie w konflikt z prawem, lekceważąc porządek prawny i obowiązujące normy chroniące własność. Postawa oskarżonego wykazuje wręcz, że nie zmienił on swego postępowania i nie korzystał z danej mu szansy orzeczeń kar o charakterze wolnościowym. Prognoza kryminologiczno – społeczna w stosunku do oskarżonego jest więc negatywna. Inna niż pozbawienie wolności orzeczone bez warunkowego zawieszenia jego wykonania kara nie jest w stanie osiągnąć celów kary. Orzeczona kara łączna pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania zatem spełni wymogi dyrektywy z art. 58 § 1 kk.

Sąd Okręgowy, dzielając zatem w pełni wywody Sądu orzekającego odnoszące się do potrzeby wymierzenia oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, uznał wymierzoną oskarżonemu karę w wysokości 2 lat pozbawienia wolności za sprawiedliwą. Kara łączna grzywny nie razi także swą surowością, spełniając cele zapobiegawcze i wychowawcze. Także orzeczone środki karne w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych są słuszne, spełniając swe cele wychowawcze i kompensacyjne.

Z uwagi na błędy w pisowni nazwisk pokrzywdzonych oraz nr rejestracyjnego jednego z pojazdów – nadto w zakresie przypisanego oskarżonemu w pkt 1 czynu ciągłego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk ustalono, iż

usiłowania kradzieży z włamaniem do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) dopuścił się oskarżony na szkodę B. T. (1) i M. T. (1), wskazując te osoby równocześnie w pkt 7 zaskarżonego wyroku jako beneficjentów obowiązku naprawienia szkody, usiłowanie kradzieży z włamaniem na szkodę D. C. dotyczy samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), zaś w zakresie przypisanego oskarżonemu w pkt 1 czynu ciągłego z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk ustalono, iż kradzieży z włamaniem do zbiornika paliwa samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) dopuścił się on na szkodę T. B. (1), wskazując tę osobę równocześnie w pkt 7 wyroku jako beneficjenta obowiązku naprawienia szkody.

Nadto na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono wobec oskarżonego okresy rzeczywistego pozbawienia jego wolności w sprawie – poza okresem wyszczególnionym przez Sąd orzekający także i pominięte dni 14 - 15 stycznia 2012r.

Z naprowadzonych wyżej względów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok.

W pkt 3 wyroku zasądził nadto od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu adw. A. S. koszty nieopłaconej przez oskarżonego pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, obejmujące także kwotę podatku VAT, ponadto zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.